

Απομαγνητοφωνημένη ομιλία μακαριστού γέροντος Αθανασίου Μυτιληναίου
με θέμα:

«Η ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΤΕΛΟΥΣ ΠΛΗΣΙΑΖΕΙ»

[εκφωνήθηκε στην Ιερά Μονή Κομνηνείου Λαρίσης στις 1-3-1998]

[B371]

Στη σημερινή αποστολική περικοπή, αγαπητοί μου, ο Απόστολος Παύλος μας θυμίζει, στην προς Ρωμαίους επιστολή του, τούτον τον λόγον που ακούσαμε: *«Καὶ τοῦτο, εἰδότες τὸν καιρόν, ὅτι ὥρα ἡμᾶς ἤδη ἐξ ὕπνου ἐγερθῆναι· νῦν γὰρ ἐγγύτερον ἡμῶν ἡ σωτηρία ἢ ὅτε ἐπιστεύσαμεν»*. Δηλαδή: *«Και όλα αυτά που σας λέγω»*, λέγει ο Απόστολος, *«επειδὴ ὅπως ξέρετε, είναι κοντά το τέλος, ἦλθε ἡ ώρα να ξυπνήσετε ἀπὸ τὸν ὕπνο· γιατί τώρα ἡ τελικὴ σωτηρία βρίσκεται πιο κοντά μας παρά τότε που πιστέψαμε»*.

Και τίθεται τώρα: Πότε θα ξαναέλθει ο Κύριος στη Γη, αφού λέγει ὅτι εἴμεθα κοντύτερα εἰς τὸ τέλος. Πότε θα ξανάρθει ο Κύριος στη Γη, με ορατὴ παρουσία, δηλαδή ἡ λεγομένη Δευτέρα Του Παρουσία; Αγαπητοί μου, είναι ἀγνωστον. Ο χρόνος είναι γνωστός μόνον και αποκλειστικά μόνον εἰς τὸν Θεόν.

Οι μαθηταί, λίγο πριν ο Κύριος ἀναληφθεῖ εἰς τοὺς οὐρανοὺς, ρώτησαν τὸν Κύριον περὶ τοῦ δευτέρου ἐρχομοῦ Του, διότι προφανῶς πολλές φορές εἶχε ο Κύριος ἀναφερθεῖ εἰς τὸ θέμα αὐτό. Εἶπαν μετὰ τὴν Ἀνάστασι: *«Κύριε, εἰ ἐν τῷ χρόνῳ τούτῳ ἀποκαθιστάνεις τὴν βασιλείαν τῷ Ἰσραήλ;»*. Δηλαδή, *«αὐτόν τὸν καιρό θα ἀποκαταστήσεις τὴν δόξαν και τὴν βασιλεία του λαοῦ Σου, Ἰσραήλ; Δηλαδή αὐτόν τὸν καιρόν; Τώρα που σε ἔχομε ἐδῶ μαζί μας, δηλαδή αὐτές τις μέρες;(Να το πούμε ἔτσι, πιο περισσότερο)»*. Κι ο Κύριος ἀπήντησε: *«Οὐχ ὑμῶν ἐστὶ γινῶναι χρόνους ἢ καιροὺς οὓς ὁ πατήρ ἔθετο ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ»*. *«Δεν εἶναι δικό σας θέμα να γνωρίζετε τοὺς χρόνους και τοὺς καιροὺς, τοὺς οποίους χρόνους και καιροὺς ὁ Πατήρ ἐξουσιάζει. Διότι ὁ Θεός εἶναι ἐξουσιαστής και τοῦ χρόνου. Δεν εἶναι δικό σας θέμα»*. Συνεπῶς, ὁ χρόνος τῆς Δευτέρας τοῦ Χριστοῦ Παρουσίας, δεν ἀπεκαλύφθη εἰς τοὺς μαθητάς, φυσικά οὔτε και εἰς τὸν Παύλον, ὁ οποίος μας γράφει στην προς Ρωμαίους ἐπιστολήν του ὅτι τὸ τέλος εἶναι κοντά. Οἱ πάντες ἀγνοοῦν. Και οἱ ἄγγελοι και οἱ ἄνθρωποι.

Ο Παύλος όμως χρησιμοποιεί ένα έξυπνο λογικό στοιχείο, προκειμένου να παρακινήσει τους Χριστιανούς να είναι έτοιμοι. Τι λέγει; *«Νῦν γὰρ ἐγγύτερον ἡμῶν ἡ σωτηρία ἢ ὅτε ἐπιστεύσαμεν»*. «Τώρα», λέγει, «διότι τώρα είναι πιο κοντά η σωτηρία μας σε σχέση με την ημερομηνία που είχαμε πιστεύσει». Χθες, προχθές, πέρυσι, πριν δέκα χρόνια... Δηλαδή ότι ο Χριστός χρονικά, υπογραμμίζω, χρονικά είναι πιο κοντά σήμερα από χθες. Είναι ένας έξυπνος τρόπος, εύστροφος τρόπος, για να μιλήσει και να πει εις τους Χριστιανούς ότι πρέπει να είναι έτοιμοι, διότι το τέλος είναι κοντά. Δηλαδή με άλλα λόγια, εγώ είμαι από τον καιρό που γεννήθηκα, σήμερα πιο κοντά εις το τέλος της ζωής μου, απ' ό,τι ήμουν χθες. Το καταλάβατε; Και με τον τρόπον αυτόν, δεν προδίδει βεβαίως εκείνο το οποίο ο Κύριος είπε, ότι *«κανείς δεν γνωρίζει και δεν είναι δική σας δουλειά να ξέρετε πότε θα γίνει το τέλος»*. Πλην όμως, με αυτό το λογικό, υπογραμμίζω, λογικό σχήμα, μας λέγει ότι σήμερα είμαι πιο κοντά στο τέλος απ' ό,τι ήμουν χθες. Και αυτό βεβαίως είναι όσον αφορά στην προσωπική μου ζωή, αλλά όσον αφορά και εις το τέλος του κόσμου.

Και γιατί το λέγει αυτό ο Παύλος; Διότι οι τότε κατηχούμενοι έδειχναν επιμέλεια βεβαίως στην πνευματική τους ζωή. Έτσι, *λαχταρούσαν* πότε θα βαπτισθούν, πότε θα μπουν στην Εκκλησία, πότε θα ενωθούν με το Σώμα του Χριστού. **Αλλά προϊόντος του χρόνου, έδειχναν κάποια αμέλεια.** Εκείνο το *«Ε, βαφτίστηκα· τώρα τι πρέπει περισσότερο να κάνω;»*. Και συνεπώς λέγει ο Παύλος, *«εάν τότε, που είσαστε Κατηχούμενοι είχατε δείξει πολλήν επιμέλειαν για να γίνετε Χριστιανοί και να μπειτε στην Εκκλησίαν, πόσο περισσότερο πρέπει τώρα να δείξετε επιμέλεια; Αφού είμεθα πλησιέστερα στο τέλος τόσο της ζωής μας, όσο και εις το τέλος της Ιστορίας»*. Αυτό είναι το επιχείρημά του. Είναι έξυπνο.

Έτσι τονίζει: *«Ὅτι ὥρα ἡμᾶς ἤδη ἐξ ὕπνου ἐγερθῆναι»*. Τι τονίζει; *«Είναι καιρός να ξυπνήσουμε από τον ύπνον»*. Ποιον ύπνον; Της αμελείας. Διότι δεν αναφέρεται φυσικά εις τον βιολογικόν ύπνον. Όλοι οι άνθρωποι κοιμούνται και ξυπνούν κάθε μέρα και χωρίς ύπνο δεν μπορούμε να ζήσουμε, είναι γνωστό, να σας το πω με την ευκαιρία. Ότι χωρίς φαγητό ο άνθρωπος ξεπερνά και τις 40 ημέρες για να ζήσει. Και το βλέπομε και στην εποχή μας,

εκείνοι που κάνουν απεργία πείνης. Λέγεται ότι χωρίς νερό, ο άνθρωπος δεν μπορεί να ζήσει παραπάνω από 16 ημέρες. Και ακόμη, χωρίς ύπνον δεν μπορεί να ζήσει ύστερα από μερικές ημέρες. Ελάχιστες ημέρες. Βλέπετε συνεπώς ότι το θέμα του ύπνου είναι σπουδαίο. Δεν θα μπορούσαμε να μείνομε ξυπνητοί, αν είναι δυνατόν. Πρόκειται περί μιας, θα λέγαμε, πνευματικής μεταφοράς. Κι αυτός ο ύπνος, ο πνευματικός ύπνος είναι η ακηδία, είναι η τεμπελιά, η ανεμελιά. Εκείνο το «*Ε, καλά*». Και το κόντυμα του χρόνου, το αναφέρει εδώ ο Απόστολος Παύλος με μία εικόνα. Λέγει: «*Ἡ νὺξ προέκοψεν, ἡ δὲ ἡμέρα ἤγγικεν*». «*Προχώρησε ἡ νύχτα. Κοντεύει νὰ ξημερώσει*». «*Ἡ ἡμέρα ἤγγικεν*», «*πλησιάζει ἡ ἡμέρα*».

Και τι εννοεῖ «*νύχτα*»; Λέγει ἕνας ἐρμηνευτής: «*Νύχτα τὸν παρόντα βίον καλεῖ, διὰ τὸ κατακεχυμένον αὐτοῦ σκότος τῆς ἁμαρτίας, καὶ διὰ τὸ ὄνειρῶδες αὐτοῦ καὶ φαντασιῶδες καὶ ἀπατηλόν*». Εἶναι ἡ παρούσα ζωὴ. Αὐτὴ εἶναι ἡ νύχτα. Δηλαδή: «*Ἀδελφοί, περνάει ὁ βίος αὐτός. "Ἡ νὺξ προέκοψεν". Τελειώνει ἡ ζωὴ μας. Καὶ θα περάσομε εἰς τὸ φῶς. Εἶναι ὁ χρόνος τῆς ζωῆς τὸ σκοτάδι*». «*Ὡς ὅτε συγκεκάλυπται τὰ τῆς αἰσχύνῃς ἔργα*», λέγει ὁ Μέγας Βασίλειος.

Και ἡ «*ἡμέρα*»; Ω ἡ ἡμέρα! «*Ἡμέρα τὸν μέλλοντα βίον, διὰ τὸ λαμπρὸν αὐτοῦ καὶ φανερωτικὸν τῶν κεκρυμμένων*». Εἶναι ἡ μέλλουσα ζωὴ ἐκείνη ἡ ἡμέρα, ἡ ἀβράδιαστη ἡμέρα. Δεν ὑπάρχει ἐκεῖ τὸ σχῆμα «περιστροφή τῆς γῆς περὶ τὸν εαυτὸν τῆς», γιὰ νὰ ἔχομε τὸ φαινόμενον «*μέρα καὶ νύχτα*».

Κυρίως ὁμως ὁ Παῦλος τονίζει τὴν ἡμέρα ἐκείνη τὴν μεγάλη καὶ ἐπιφανή. Δηλαδή με αὐτὸν τὸν... σας εἶπα, 2^η ἢ 3^η φορά, εὐστροφον τρόπον, θέλει νὰ μιλήσει ὅτι ὅλα τελειώνουν. Καὶ ἡ παρούσα ζωὴ, γιὰ τὸν καθέναν, ἀλλὰ καὶ ἡ Ἱστορία τελειώνει ὅποια κι ἂν υπῆρξε ἢ ὑπάρχει ἢ θα ὑπάρξει ἀκόμη. Καὶ τὸ δυστύχημα εἶναι ὅτι τὴν ἡμέραν αὐτὴν τὴν μεγάλη καὶ ἐπιφανή τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, διόλου δεν τὴν ἐνθυμούμεθα. Διόλου δεν τὴν ἐνθυμούμεθα, τὸ υπογραμμίζω. Εξάλλου τὸ ἥθος, τὸ πῶς θα ζήσεις, ἂν θα ζήσεις εὐαγγελικὰ ἢ δεν θα ζήσεις εὐαγγελικὰ, ὑποκινεῖται ἀπὸ τοῦτο τὸ γεγονός. Ἀν ἔχομε ἀδιάλειπτα τὰ μάτια μας πρὸς τὴν ἡμέραν ἐκείνην, τὴν μεγάλη καὶ ἐπιφανή. Ἀν βλέπω τὴν Δευτέρα τοῦ Χριστοῦ Παρουσία, τότε δεν θα ἁμαρτάνω. Τότε θα

ζήσω την ευαγγελική ηθική, το ευαγγελικόν ήθος. Έτσι, δυστυχώς, επειδή δεν ατενίζουμε εις την ημέραν εκείνην, ξεχνιόμαστε και πέφτομε στη θανάσιμη ακηδία. Ξέρετε ότι η ακηδία είναι ένα από τα επτά θανάσιμα αμαρτήματα.

Έτσι ο Παύλος θα αναφερθεί αρνητικά μεν στην απώθηση του κακού, θετικά δε στην επένδυση της αγιότητας. Γράφει: «*Ἀποθώμεθα οὖν τὰ ἔργα τοῦ σκότους* (:να τα διώξουμε, να τα σπρώξουμε, να φύγουν από μας) - θετικά: - *καὶ ἐνδυσώμεθα τὰ ὄπλα τοῦ φωτός* (:και να ντυθούμε τα όπλα του φωτός)».

Και ποια είναι αυτά «*τὰ ἔργα τοῦ σκότους*»; «*Μὴ κώμοις καὶ μέθαις, μὴ κοίταις καὶ ἀσελγείαις, μὴ ἔριδι καὶ ζήλῳ*». Πόσο κατάλληλα η Εκκλησία μας έβαλε αυτήν την περικοπή, σήμερα της Τυρινής! Διότι είναι γνωστό ότι οι Χριστιανοί μας εκτρέπονται, παρασυρόμενοι από τα ειδωλολατρικά κατάλοιπα των ημερῶν αυτών. Διασκεδάσεις, καρνάβαλοι, τούτα, εκείνα, φοβερά πράγματα... Δηλαδή «ξεδίνουν», που λένε οι Χριστιανοί, σαν να ήσαν εγκλωβισμένοι μέσα εις τα κάγκελα του ευαγγελικού ήθους. Και τώρα θέλουν, παρακάτω, να ξεφαντώσουν, για να «ξεδώσουν». Τόσο λίγο καταλάβαμε, αγαπητοί μου, το Ευαγγέλιον. Τόσο λίγο, ναι. Είναι φανερό.

Λοιπόν ας δούμε, μέσα σε μια πάρα πάρα πολύ σύντομη ανάλυση, τι εννοούν αυτά που μας είπε ο Παύλος, ο Απόστολος του Θεού. «*Μὴ κώμοις καὶ μέθαις*». Η αλήθεια είναι ότι εμείς, οι εξ εθνῶν Χριστιανοί, εμείς οι Έλληνες είμεθα εξ εθνῶν Χριστιανοί, «εθνικός» σήμαινε ειδωλολάτρης, δεν έχουμε ξεχάσει ακόμα τις παλιές μας ειδωλολατρικές συνήθειες. Όλα αυτά τα καμώματα που μετερχόμεθα αυτήν την ημέραν, αν ανοίξετε ένα βιβλίο λαογραφίας, θα δείτε πόση αναφορά γίνεται σε συνήθειες προ Χριστού, εννοείται.

Και το χειρότερο, ξέρετε; Επανακάμπτει η ειδωλολατρία. Δεκαετίες σας το λέγω αυτό και κάθε μέρα περισσότερο εδραιούται αυτή η επανάκαμψις της ειδωλολατρίας. Όχι κατά πρακτικόν τρόπον· δηλαδή, αν είμαι πόρνος, λατρεύω την Αφροδίτη, αν είμαι φιλάργυρος, λατρεύω τον Ερμή κ.τ.λ. Αλλά κατά τρόπον και θεωρητικόν. Επαναφορά, φερειπείν στον χώρο τον δικό μας, επαναφορά του δωδεκαθέου του Ολύμπου. Και άλλα ανόητα και περίεργα πράγματα. Επαναφορά, επανάκαμψη της ειδωλολατρίας. Και μια που

αναφερθήκαμε στον Απόστολον Παύλον, ήρθε ο άνθρωπος του Θεού να μας κηρύξει το Ευαγγέλιον σε μας, που είμαστε καθισμένοι στο σκοτάδι και στην πλάνη και σήμερα ξέρετε τι λέμε; Είναι γραμμένο, το διάβασα, σας το έχω πει κι άλλες φορές, σε κάτι περιοδικά ειδωλολατρικά που κυκλοφορούν: *«Ἦρθε αὐτός ο ασχημομούρης ο Παύλος να μας καταστρέψει την ωραία μας θρησκεία!»*. Δηλαδή την ειδωλολατρία. Ο Θεός να μας ελεήσει. Και να μας συγχωρήσει και ο Απόστολος Παύλος.

Έτσι, ο Παύλος, παρότι στέλνει στους Ρωμαίους την επιστολή αυτή, επειδή είμεθα ἐξ ἐθνῶν Χριστιανοί, αναγκάζεται να γράψει στους Χριστιανούς να μην βρίσκονται στον «κώμο» και στην «μέθη». Μοιάζει αυτή η αναφορά, περιττό να το έγραφε ο Απόστολος, δεν γινήκαμε Χριστιανοί; Γιατί να γράφει στους Χριστιανούς *«μὴ κῶμοις καὶ μέθαις»*; Περιττόν. Μοιάζει η περίπτωση, όπως ο Θεός καλεί τον τεμπέλη άνθρωπο να πάρει μάθημα εργατικότητας από τις μέλισσες και τα μυρμήγκια. Ξέρετε τι σημαίνει αυτό; Σημαίνει κατάντημα του ανθρώπου. Σημαίνει κατάντημα του ανθρώπου! Όταν καλεί τον βασιλέα της κτίσεως, να πάρει μαθήματα από τους υπηκόους του, τα ζώα. Έτσι λοιπόν κι εδώ είναι κατάντημα, θα έλεγα, ο Παύλος να γράφει στους Χριστιανούς *«μὴ κῶμοις καὶ μέθαις»*, κ.λπ. κ.λπ.

Έτσι, τι είναι ο «κῶμος»; Λέγει ο Οικουμενιος: *«Κῶμος ἐστὶ τὰ μετὰ μέθης καὶ ὕβρεως ἄσματα»*. Είναι τα τραγούδια που λέγονται με την μέθη και τις βρισιές, τις κακολογίες. Δηλαδή εκείνο το στόμα που βγάζει βρώμικα πράγματα. Τα ανέκδοτα τα σόκιν, τα περίεργα, τα παράξενα. Αυτό λέγεται «κῶμος». *«Συμπόσιον μετὰ αἰσχροῶν ἀσμάτων»*, λέγει ο Ζιγαβηνός. Είναι το συμπόσιον που λέγεται με αισχρά, βρώμικα, άσματα, τραγούδια. Και ο Ισίδωρος ο Πηλουσιώτης θα μας πει: *«Μεθυστικὸς αὐλὸς (:τραγούδια μεθυστικὰ) ἐν χρονίζοντος οἴνου, ἐρεθίζων τὴν ἡδυπάθειαν (:ερεθίζει την ἡδυπάθειαν) καὶ θέατρον ἄσχημον ποιῶν τὸ συμπόσιον (:δίνει μια πολύ άσχημη εικόνα του συμποσίου)»*.

Πλάι στα άσεμνα τραγούδια, είναι δηλαδή όπως βλέπετε και η άσεμνη μουσική. Λέγει ο άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης, με την ευκαιρία, ότι τα «παιχνίδια», «παιχνίδια» ελέγοντο τα όργανα· και μέχρι σήμερα τα λένε «παιχνίδια» εις την ύπαιθρον. Τα όργανα που

καλούνται στους γάμους και τα βαφτίσια, ότι αυτά τα όργανα, η άσεμνος διασκέδασις, στα μυστήρια γάμου και βαφτίσεως, καταστρέφουν, λέει, αυτά τα μυστήρια του γάμου και της βαφτίσεως. Έτσι λέει ο άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης. Και δεν πρόκειται βεβαίως να μην βάλομε στο τραπέζι μας κρασί. Λέει ο Οικουμένιος: *«Οὐ τὸ πίνειν ἀλλὰ τὸ μεθύειν κωλύει»*. *«Ὅχι "τὸ πίνειν", ὅχι το να πιεις· δεν σου το εμποδίζει αυτό ο λόγος του Θεοῦ. Αλλά σου εμποδίζει, ὁμως, την μέθη»*.

Και προχωρεί ο Παύλος: *«Μὴ κοίταις καὶ ἀσελγείαις»*. Τι είναι η «κοίτη»; Κατά λέξη το κρεβάτι. Είναι η παράνομος συγκατάκλισις και μίξις. Να βρεθείς στο κρεβάτι με άλλον άνθρωπο παράνομα. Δηλαδή είναι η πορνεία, είναι η μοιχεία, ὅ,τι αφορά σε σαρκικά, γενικῶς, αμαρτήματα με κάποιον άλλον άνθρωπον. Και *«ἀσέλγεια»*; Ὃταν λέγει ο Παύλος *«μὴ κοίταις καὶ ἀσελγείαις»*; Ὃλες αυτές οι καταστάσεις οι σαρκικές αλλά που ἔχουν ὁμως την υπερβολή. Ὃταν η πορνεία ἔχει την υπερβολή, τότε λέγεται *«ἀσέλγεια»*. Και μία αξιόλογη παρατήρηση του Ζιγαβηνού πάνω σ' αυτό: *«Ὅρα δὲ τὴν τάξιν (:Κοίταξε -λέει- πῶς τα αναφέρει ο Παύλος. Προοδευτικά. Με μία τάξη). Κωμάζων μὲν γὰρ τις μεθύει (:Ὃταν ἀρχίζεις με τραγουδία ἀσεμνα κ.τ.λ. σε ένα συμπόσιο, τότε φθάνεις στη μέθη), μεθύων δὲ κοιτάζεται (:ὅταν μεθύσει, τότε τρέχει στα σαρκικά αμαρτήματα), κοιταζόμενος δὲ ἀσελγαίνει (:ὅταν δε ἀρχίσει τα σαρκικά αμαρτήματα, φθάνει στην υπερβολήν), τοῦ οἴνου τούτων τῇ πλησμονῇ πυρπολοῦντος καὶ διερεθίζοντος(:ὅταν το ἴδιο το κρασί ἔρχεται να πυρπολήσει και να διερεθίσει τα πάθη)»*.

Και προχωρεί ο Παύλος. Αφήνοντας τα σαρκικά, πηγαίνει τώρα στα ψυχικά: *«Μὴ ἔριδι καὶ ζήλῳ»*. *«Ὅχι»*, λέγει, *«με τσακωμούς και ζήλιες»*. Αλήθεια, είναι τα μαλώματα και οι ζηλοτυπίες. Παρατηρεῖ ο Ιερὸς Χρυσόστομος το εξής: *«Οὐδὲν οὕτω καὶ ἐπιθυμίαν ἀνάπτει (:τίποτα δεν ἀνάπτει τόσο πολύ την ἐπιθυμία) καὶ ὀργὴν ἐκκαίει (:υποκαίει την ὀργήν) ὥς μέθη καὶ παροινία»*. *«Ὅπως»*, λέγει, *«η μέθη και η παροινία»*. Η «παροινία», ὅ,τι παρά τον οἶνον, ὅ,τι δηλαδή αφορά, σαν αποτελέσματα, την μέθη. Βρισιές, τούτα, εκείνα... Βλέπετε, τέτοια συμπόσια, ὅταν μεθύσουν οι ἄνθρωποι, βρίζονται, τσακώνονται, ἀκόμη και σκοτώνονται. Είναι γνωστά αυτά. Πόσες φορές ἀκούμε, στα καπηλειά, ἀπὸ δω κι ἀπὸ ἐκεῖ, που μεθοῦν, πίνουν, βρίζονται, ζηλεύουν. Ζηλεύουν, ναι. Γιατί η ἄλλη παρέα

έχει...δεν ξέρω τι, κ.τ.λ. και βρίσκουν αφορμή για να φθάσουν από την ζήλεια εις τα μαλώματα. *«Καὶ ἐκ τοῦ ζήλου -όπως λέει ο Θεοφύλακτος- ἡ ἔρις». «Από την ζήλεια ἐρχεται το μάλωμα».*

Και τώρα θετικά προτείνει ο Παύλος. Ποτέ το Ευαγγέλιο δεν λέγει και δεν μένει μόνο στα αρνητικά. Δηλαδή στα «μη». Προχωράει και στα «πρέπει». Πρέπει να κάνεις αυτό κι εκείνο. *«Ἀλλ' ἐνδύσασθε τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν».* «Αλλά ενδυθείτε», λέει, *«τον Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν».* Περιεκτικός λόγος, που δείχνει *«τὸ ἐν Αὐτῷ εἶναι* -λέγει ο Ζιγαβηνός- *καὶ τὸ ἐφ' ἡμῖν Αὐτὸν φαίνεσθαι».* Ωραία φράσις. Δείχνει τι; *«Τὸ ἐν Αὐτῷ εἶναι».* «Ὅτι βρισκόμεθα εμεῖς εις τον Χριστόν μέσα». Αλλά *«καὶ τὸ ἐφ' ἡμῖν Αὐτὸν φαίνεσθαι».* «Αλλά και το ότι μπορεί να φαίνεται ο Χριστός σε μας».

Γιατί τι είναι ο σωστός Χριστιανός; Ένα εικονογραφημένον, θα λέγαμε, περιοδικόν, έντυπον. Εικονογραφημένο με εικόνες Χριστού. Είναι εκείνο που λέγει ο Απόστολος Παύλος: *«Εσεῖς εἰσαστε -λέγει- ἐπιστολὴ γινωσκομένη καὶ ἀναγινωσκομένη (:που διαβάζεται το παράδειγμά σας, η ζωή σας, ο τρόπος σας, που διαβάζεται και αναγνωρίζεται)».* Θα το ξαναπώ: *«Τὸ ἐν Αὐτῷ εἶναι (:το να είμαστε μέσα εις τον Χριστόν) καὶ τὸ ἐφ' ἡμῖν Αὐτὸν φαίνεσθαι(:και να φαίνεται ο Χριστός σε μας)».* Είναι πράγματι θαυμάσιο. Αυτό θα πει «ενδύομαι τον Χριστόν». Πότε γίνεται αυτό; Όταν βαπτιστήκαμε. Αλλά... διατηρούμε αυτόν τον χιτώνα του βαπτίσματος;

Αγαπητοί, οι ημέρες που περνάμε είναι ημέρες μέθης και κραιπάλης και εκλύσεως ηθών. Όχι απλώς σαν ημέρες των Απόκρεω. Αλλά γενικότερα η εποχή μας. Και προπαντός οι νέοι μας· που οι γονεῖς των, η γενεά δηλαδή που έφερε τη νεότητα, έδωσε το κακό παράδειγμα. Είναι πανθομολογούμενον. Ότι όλοι μας περνούμε ημέρες καθιζήσεως και φοβεράς παρακμής. Γι' αυτό ο λόγος του Παύλου, όλως ιδιαιτέρως είναι επίκαιρος στις ημέρες μας.

Εκείνο, όμως, που οι Χριστιανοί μας τελείως αγνοούν ή λησμονούν, είναι ότι ο Χριστός έρχεται. Και είναι πολύ κοντά μας χρονικά. Εδώ να σας κάνω μία παρένθεση, αν θέλετε, ο Χριστός δεν μας είπε πότε θα έλθει. Αλλά προσέξτε· περί της ημέρας εκείνης και της ώρας. Προσέξτε: Ημέρα και ώρα. Τι είναι η ώρα; Κλάσμα του χρόνου της

ημέρας. Τι είναι η ημέρα; Κλάσμα του έτους. Δεν μας είπε πότε θα έρθει. Δηλαδή εννοείται, ημέρα και ώρα. Αλλά μας έδωσε πλησμονή σημείων αξιοπαρατηρήσεως του ερχομού του Χριστού. «Όταν θα δείτε», λέει, «εκείνο, όταν θα δείτε εκείνο», όπως ακριβώς και μία εικόνα μας έδωσε. Παρενθετικά τα λέγω αυτά· που μας είπε ότι «Αν δείτε την συκιά να βγάζει μπουμπούκια τώρα την Άνοιξη, λέτε ότι το καλοκαίρι είναι κοντά. Έτσι, κι άμα δείτε αυτά τα σημάδια θα πείτε: "Ο Κύριος έρχεται"». Δεν μας μίλησε περί της ημέρας και της ώρας. Αλλά άφησε πάμπολλα σημάδια τα οποία παρατηρούν μόνον οι νήφοντες, μόνον εκείνοι που έχουν καθαρή καρδιά. Ο κόσμος; Συνεχίζει να κοιμάται. Οι εκκοσμικευμένοι Χριστιανοί; Συνεχίζουν να κοιμούνται.

Έτσι λοιπόν, αγαπητοί μου, θεμελιώδες σημάδι που μας έδωσε ο Κύριος και που το τονίζει ιδιαιτέρως ο Απόστολος Παύλος, σαν γεγονός που προηγείται του Αντιχρίστου μάλιστα, είναι η αποστασία. Και στην εποχή μας, όσο σε καμία άλλη εποχή, παρατηρείται η αποστασία στην πίστη και στο ήθος. Κατά τρόπον καλπάζοντα και αλματώδη! Ώστε να λέμε ότι ευρισκόμεθα πλέον εις τα έσχατα των εσχάτων. Είδατε; Σήμερα, είδατε; Ο κόσμος διασκεδάζει, προσέξτε, αμέριμνος. Και αμαρτάνει ανυποψίαστα. Κριτήριό του δεν βάζει στη ζωή του τον δεύτερο ερχομό του Χριστού σαν Κριτού. «Τώρα», σου λέει, «διασκεδάζω».

Και τίθεται το ερώτημα: Πώς ο Χριστιανός θα αντιμετωπίσει αυτήν την λαίλαπα που έρχεται, τον κατακλυσμό της κατακλίσεως του ήθους και της απιστίας; Όταν όλα αυτά βυθίζονται και χάνονται, μόνον μία λύσις υπάρχει, αγαπητοί. Να έχει κριτήριό του την Δευτέρα του Χριστού Παρουσία και ότι η ημέρα εκείνη πλησιάζει όλο και περισσότερο. Δεν θα φεύγει από το μυαλό του αυτό. Και συνεπώς, πρέπει να γίνεται αγιότερος και αγιότερος. Γι' αυτό η Καινή Διαθήκη κατακλείει με τούτα τα λόγια: «*Ιδοὺ ἔρχομαι ταχύ* - λέει ο Χριστός- *καὶ ὁ μισθὸς μοῦ μετ' ἐμοῦ, ἀποδοῦναι ἐκάστῳ ὡς τὸ ἔργον αὐτοῦ* -και συνεπώς:- *Ὁ ἅγιος ἀγιασθήτω ἔτι* (:Ο άγιος να αγιασθεί περισσότερο)». Θα μας σώσει ο πλεονάζων αγιασμός. Ο κόσμος διαρκώς και διαρκώς αποστασιάζεται από τον Θεόν. Αντίθετα ο πιστός οφείλει διαρκώς και διαρκώς να προσεγγίζει περισσότερο τον

Χριστόν. Έτσι μόνον τότε θα δει ο πιστός το πρόσωπον του Κυρίου την ημέρα εκείνη.
Αμήν.

ΠΡΟΣ ΔΟΞΑΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΤΡΙΑΔΙΚΟΥ ΘΕΟΥ

**και με απροσμέτρητη ευγνωμοσύνη στον πνευματικό μας καθοδηγητή
μακαριστό γέροντα Αθανάσιο Μυτιληναίο,**

ψηφιοποίηση και επιμέλεια της απομαγνητοφωνημένης ομιλίας:

Ελένη Λιναρδάκη, φιλόλογος

ΠΗΓΕΣ:

- Απομαγνητοφώνηση ομιλίας δια χειρός του αξιοτίμου κ. Αθανασίου Κ.
- https://www.arnion.gr/mp3/omilies/p_athanasios/omiliai_kyriakvn/omiliai_kyriakvn_747.mp3